

XII. évf. 7. sz.
Timișoara, 1934 február hó 14.

Ara: 20 lei, 12 dinár, 4 ckor. Párisban 3 franc
Berlinben 50 Pf., Magyarországon 1 Pengő

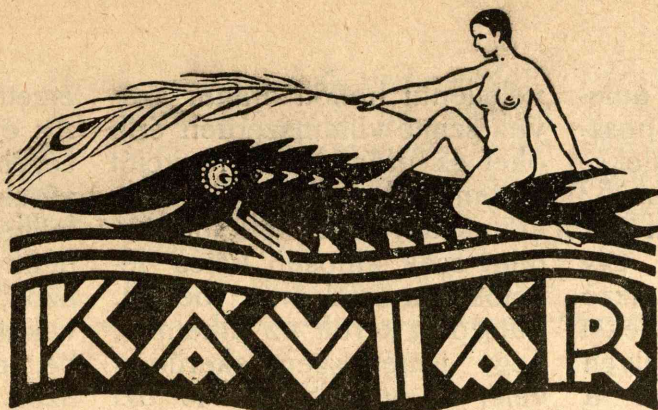

Szerkesztőség és kiadóhivatala

Zimisoara, Gyárváros,
Vadászerdei alé 54

Hirdetési tarifa:

Hasábmiliméterenként 4 lei,
apróhirdetés szavanként 6 lei
Külföldi hirdetési díjak előre
fizetendők.

Előfizetési árak negyedévre

Romániában	240 lei
Cehoslovákiában	40 Kc.
Jugoszláviában	100 Di.

Külföldön máshol egynegyed évre
300 lei, mely összeg postautal-
ványon a kiadóhivatal címére
küldendő be.

A szerkesztőség kéziratokat nem
ad vissza és nem őriz meg.

— Megjelenik minden héten, kedden —

Szerkeszti: **Dinnyés Árpád**

A nő nemi hidegsége

Nemi hidegség, mely bizonyos perverz feltételek teljesítése mellett megszűnik

Írta: Dr. Feldmann Sándor, idegorvos

a) Az orgazmus fellép fiatalabb koruakkal történő coitusnál. Gyakori tapasztalat még teljesen frigid nőknél is, hogy egészen kis gyermekek nemi izgalmat tudnak náluk kiváltani. Természetesen coitusra a legtöbb esetben nem kerül a sor, csupán vaginális izgalmat és coitusvágyat ébreszt fel bennük a gyerek. Így például egy betegem elmondta, hogy a szomszéd öt éves kis fia némelykor be szokott jönni hozzájuk és ő szívesen eljátszadzik az élénk, okos gyerekkel. Az asszony negligésben van, lustálkodik és olvas. A gyerek ott motoszkál körülötte, hol itt, hol ott tapogat. Végre a gyerek melléje fekszik és a test különböző területeihez nyúl. Többek között a combokhoz és a genitáléhoz is. A nemi izgalom az asszonynál óriási. A gyereket elkergeti. Bizony megtörténik az ellenkezője is: A kisgyereket, különösen ha valamivel idősebb, a coitusra, vagy a coitushoz hasonló aktus véghezvitelére rábírják és felhasználják. Sokszor halljuk férfi-

betegektől, hogy tíz-tizenöt éves korukban egy asszony „játszott” velük vagy elcsábította őket. De beszélnek erről maguk az asszonyok is. Paul Bernard szerint Franciaországban 1875—1884 közt 181 feljelentés érkezett 20—30 éves nők ellen, akik 15 éven aluli fiukat csábítottak el. Ezt a jelenséget nem szabad összetévesztenünk némely nő vágyával: „szüz” fiukkal érintkezni. Mert ez esetben a nő a férfi részéről egy már tudatos coitus-szándékot vár, vagy legalább is azt, hogy azt gondolja, hogy a fiatalember szeretné, ha a nő aktív fellépésével a coitusra rábírja. A másik esetben pedig nemileg mén éretlen és fejletlen fiukról van szó. A perverzió létrehozója és szülője a büntudat. A beteg tudattalanja egy felnőttel azonosítja a kis fiút, elképzeleli, hogy ez a fiú ezzel a penissel mit fog csinálni, ha nagy lesz és az a feltevés, hogy a partnernek fogalma sincs arról, hogy most mit csinál és mit csinálnak vele, a büntudatot elfedi, a gátlá-

sokat enyhíti és a perverz libidótendenciának a levezetésére lehetőséget nyújt. A kisfiú különben is a tudattalanban a penist jelenti és minden esetben kivétel nélkül egy elfojtott vérfertőző vágnak a származéka. És bizony sokszor komoly családanyák jönnek rá erre a nekik kellemetlen tapasztalatra. A külvilág és önmaguk előtt adniuk kell azt a lényt, aki már túl van a nemi vágyakozáson. De amíg él az ember, csak némi testi és lelki frissességet feltételezve, a nemi vágy mindig jelen van és kielégítést követel. Esetleg már a férje előtt is titkolja, hogy „ősz” fejjel ő még akarna valamit. Nem beszélve arról, hogy ez a beállítás lehet a legnagyobb akadály abban az irányban, hogy mással, felnőttel lépjen kapcsolatba. Fél a kinevetéstől, a visszautasítástól. Sokuknak nem marad más hátra, mint a zsengekoru gyermek. Mindenki ismeri azt a vak áldozatkésztséget, melyet egyes nők fiatalok partnerekkel

szemben mutatnak és amelyet azok esetleg ki is használnak. Még élénk emlékezetünkben van annak az 52 éves német tanítónőnek az esete, akinek a barátja egy 12 éves fiú volt, akihez izzó hangú szerelmes leveleket írt. A bíróság, nem tehetvén még mást, elítéli ezeket a szánandó és inkább beteg, mint bűnös nőket.

b.) Orgazmus, mely csak a sötétben következik be. Lényegében a tudattalan motívumai az előbbivel azonosak, csak a formája más. A sötétség ebben az esetben két okból lehet előnyös. Először is csökkenti a tudatos és tudattalan szégyenérzést, másodszer a sötétben nem látható és tudattalanul így könnyebben azonsítható a rejtett tárggyal. Nagyon sok asszony van, aki csak a sötétben tud az orgazmushoz eljutni. A sötétben az asszony a koitus előtt és alatt meg tud csinálni olyan dolgokat, melyeket a világosságban a világért sem tenne meg. A lényege az, hogy az illető szinte nem is akar tudni arról, hogy ő nemi ténykedést fejt ki. Ugy érzi, hogy ő más ember a világosságban és más a sötétségben. Legtöbbször világosságban szó sem esik arról, hogy a sötétségben mi történt és az asszony úgy viselkedik, mintha fogalma sem volna semmiről. A sötétség főleg egy olyan jelenség véghezviteléhez nyújthat segítséget, melyekhez az ilyen nők egy részének feltétlenül a sötétségre van szüksége: a trágár szavak használatához a koitus alatt.

c. (Mikor az orgazmus csak trágár szavak kíséretében létesül. Hideg nőktől gyakran halljuk, hogy az utcán vagy más alkalommal

véletlenül hallott trágár szavak szinte villámszerűen érik őket és erős nemi reakciót váltanak ki: onánia, vagy koitusvágyat. De elfojtja és mint csak kinosan kéjes lehetőség marad meg benne. Látszólag kerüli az alkalmat, hogy ismét szembekerüljön vele, de önkéntelenül is üzi valami a megismétlés után, különösen ha más kéjléhetősége nincsen. A nő ellenállásától és nevelésétől fog függni, hogy amennyiben a trágár szónak jelentősége van, tudatosan milyen álláspontot foglal el vele szemben. Tapasztalható, hogy még jónevelésű emberek is ha kicsit ittak, vagy dühösek, vagy jókedvű társaságban vannak, az ellenállásuk ily irányban enged. Az asszony gyakran a cseléddel való veszekedés közben olyan kifejezéseket használ, melyért később nagyon szégyeli magát. Gyakori eset, hogy a férfi csábitja erre a nőt, mert neki is szüksége van rá és a nő csak így jut annak a tudatára, hogy ő is hajlamos erre, sőt hogy nemi élvezésének egyetlen feltételét képezi.

Vannak nők, akik tudatosan és minduntalan használják. Sőt tudomásom van arról, hogy egyébként kitűnő társadalmi körökhöz tartozó emberek a maguk intim környezetében, még ha sokan is vannak jelen, gyakran élnek trágár kifejezésekkel. Más esetben e szavakat csak a házastársak vagy a szerelmesek egymásközt használják, de csak a koitus vagy a szerelmeskedés alatt és csakis sötétben. Nappali használata elől irtóznak, használata ilyenkor a szó értékének az elvesztésével, sőt a nőnek elhidegülésével és a használóval szemben

érezett haraggal is járhatna. Az éj leple és sötétsége szükséges ahhoz, hogy e kifejezések a maguk hatását kifejthessék. Sokszor az illetők nem is értik, csodálkoznak azon, hogy ők a trágár szavakat mint izgatószer igénybe vették. Szerepelnek mindazok a szavak és kifejezések, melyeket a nevelés, a jóizlés és a társadalmi konvenció feltétlenül eltilt. Sokszor a nő maga nem is meri kimondani, csak a partnerétől követeli azok használatát.

A trágár szavak leginkább a nemi élet és a kiválasztó szervek (bél, hólyag, orr, fül) működésére vonatkoznak. A bél és hólyag működésével szemben a tömegellenállás nem olyan nagy, mint a nemi élet közönséges formában megjelölő szavakkal szemben.

c.) Mikor az orgazmus csak akkor következik be, ha a nőt meglepik. A nő kívánsága, hogy a koitust ne előzzék meg előkészületek, a két fél közt a koitust illetőleg ne történjék megbeszélés vagy másformájú megállapodás, hanem az történjék váratlanul, meglepetészerűen. A meglepetés rendszeren a férfi részéről történik, ő kezdeményezi, bevezetés nélkül. Máskor a kezdeményező a nő is lehet. A nő azt a szituációt akarja elérni, hogy egy neki tetsző férfivel fizikai közelségben legyen, a koitusról vagy a nemi dolgokról nyíltan ne legyen szó. A beszélgetés tartalma legyen egészen más, de valamelyik fél részéről hirtelen történjék egy nemi támadás, melyre ő erőtlenül odahull. Utána olyan legyen a helyzet, hogy szereplő fél ismét ne hozza szóba a történeteket, mert

csak ezzel a feltétellel kívánja a megismétlését.

Ennek a fantáziának, illetve vágnak a forrása igen mélyről fakad. Reprodukciója a fejlődés folyamán gyakran kialakuló helyzetnek,

hogy a gyermek, vagy serdülő leány kifejezett, de eltiukolt nemi vágyakkal él egy olyan környezetben, melyben ezt a vágyát el kell titkolnia, rejtgetnie, nem fedheti fel, de a vágy, hogy valami hirtelen,

váratlanul történjék, ebben a helyzetben benne van. Másrészt tartalmazza az ismert pubertásfantáziát: „erőszakot kövessenek el rajtam”.

Ábránd

— Rajz —

Szexszuális tanácsadó

P. L. Almád. Nem részesülnek előnyben. A kívánt sorok megfejtéséhez rendszerint az egész rejtvény megfejtése szükséges, egyedül csupán azokat bajos kitalálni.

Forel. Az tulkorai magömlésnek többféle lelki és testi oka lehet, melyekről lapunk hasábjain már sokszor olvashattak. Mármint, hogy a barátja betegségének milyen oka van a sok közül, azt mi innen megállapítani nem tudjuk. Forduljon egy szakorvoshoz, az biztosan megmondja és ki is gyógyítja belőle, annál is inkább, mert a barátja még egészen fiatal ember.

Cluj 32. Önnek is csak a fenti tanácsot adhatjuk. Alapos vizsgálat nélkül nem lehet a baj pontos okát megállapítani. Ismerni kell a beteg testi és lelki életét, körülményeit, mert csakis ezekben rejlik az ok. Az Ön pár soros leveléből ezt nem lehet megállapítani. Valaminek kell lenni azonban, mert rendes körülmények között az ön korában, még nem szokott ilyesmi előfordulni. Vizsgálta meg magát egy szakorvossal, az majd megtalálja a baj forrását.

Egy tánc és más semmi. „Nagyon szívesen táncolt velem eddig mindig a Mancsi. Egy idő óta rideg, kerül, mintha viszont valami célja volna a hidegségével. Nem tudom megérteni: mi ez?”

Válasz: Csak egy kis megtáncoltatás — és más semmi.

Ártalmára van-e egy vézna, gyenge testalkatu nőnek, ha robusztus férfival köt házasságot?

A természet az erők kiegyenlítésére törekszik, innen az a gyakran tapasztalható tény, hogy vézna, kis alkatú lányoknak magas, erőteljes férfiak (és viszont) tesznek. Ha azonban ezek az arányok túlságosan ellentétesek, az együttélés ideálisnak nem nevezhető és gyakran lesz olyan bajok kútforrása, melyek egyébként nem állottak volna elő. Kisalkatu, vézna lányoknak sohasem

ajánlható a robusztus férfival való együttélés. Elsősorban testi sérülések fenyegetik a nemi közlekedések alkalmából a nőt, mert nemi szervei az aránytalan méretekhez gyakran nem tudnak időmulni. Azonkívül lappangó betegségek, vagy az azokra való hajlam könnyebben fajul el súlyosabb méretű betegséggé.

Szomorú Bözsi. Ön merő szégyélből hátat fordított udvarlójának, mire az más lányokhoz pártolt, ami magának annál inkább fáj, mert már megbánta, hogy elhamarkodta a dolgot. Nem baj, nem történt nagy baj, majd a legközelebbi udvarlónál óvatosabb lesz és szeszélyeiből majd csak asszony korában ad neki izelítőt.

Gabriella — 25. „Szeretem — szeret. Ez biztos! De most találtam a zsebemben egy szerelmes levelet, amit más nő írt neki. Ez nekem nagyon fáj!”

Válasz: Kedves Gabriella — megérdemli ezt a kis fájdalmat. Tudja miért? Mert más zsebében kutatott. Ez nem helyes, nem ildomos dolog, másfelől kockázatos, mert az ilyen sötétben való lépésekkel biztos, hogy fájdalmat okozunk — önmagunknak! Egy ember sohasem lehet száz százaléig a másiké, el kell fogadni úgy, ahogyan van, amit mond, amit tesz, amit nyújt, — de kutatni, próbára tenni okatlan, céltalan és fájdalmas dolog. Vegye úgy, mintha nem találta volna meg ezt a levelet!

Veszélyes-e az ivadékra, ha a férfi valamikor nemi betegségben szenvedett?

Ha a baj teljesen ki van gyógyítva és ezt a házasság előtt orvos is konstatálja, úgy emberi számítás szerint, kihatással az ivadékokra nem lehet, bár igen szórványosan előfordultak esetek, amikor a rendszerint lappangó betegség az utódokat is megtámadta. Ez azonban annyira kivétel, amellyel végeredményben számolni nem lehet.

S Ilona. „Az a baj, hogy senkit sem szeretek: se rokont, se ismerőst. Nem mondom talán: blazírt, érzéketlen ember vagyok, aki nem képes fölmelegedni senki iránt se, csak üresnek, nagyon üresnek érzem az életemet!”

Válasz: Kisasszonyom, önnek két baja van. Az első: az, hogy túl nagy intelligenciával van megverve, a második pedig, hogy ön: ezt az intelligenciát saját maga ellen használja. Elmélyedt, intuitív lélek, de a lelkét körülveszi az obligát feketé felhőkkel. Szándékosan használtam az „obligát” szót, mert sokkal könnyebb peszsimistának lenni, mint örülni az élet szépségeinek, pláne a mai időkben, amikor a felhőket mindenki első kézből kapja. Nem tudok önnek most sem egyebet mondani, csak azt: Az Ursten meghatározta születésünk és halálunk pillanatát. E két időpont között sorsunk a — mi kezünkben van. Egy kis verset citálok önnek:

Padlásszoba, két ifju művész.

Mind a kettő éheznek s fázik,

Egyik jajgat és nyöszörög:

A másik röhög és cigarettázik!

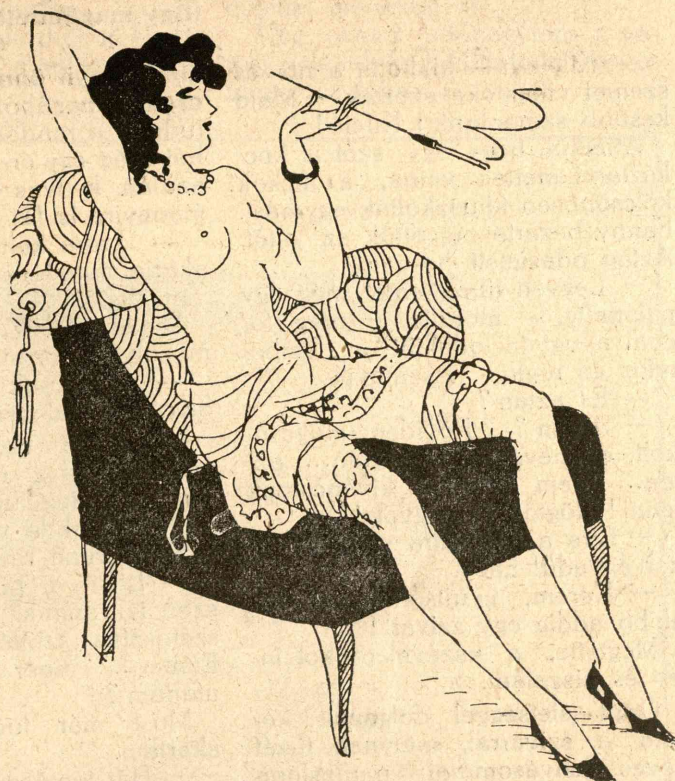
Egy ivarérett asszony mindég fogamzóképes-e?

A kérdésre egész határozottsággal nem válaszolható. Egy asszony nemző képessége ingadozásoknak van kitéve. A fiziológia tanítja, hogy időnként a petefészekből egyes peték a méhbe vándorolnak és ott termékenyülnek meg. A periódust követő 22.—23. napon eltűnik a pete és fogamzása alkalmatlanná válik. Huszonnyolc napos menstruáció esetén a 23 naptól kezdve terméketlenséget kell feltételezni. Viszont nem szabad elfeledkezni, hogy a pete a burokban, melyből periódus idején kiválik, szintén néhány nappal kiválása előtt már fogamzóképes és így nem tartozik a lehetetlenségek közé az az eset, hogy a periódust követő 23 nap után végbemenő nemi érintkezés az ez után következő petét termékenyíti meg. Olyan asszonyoknál, akiknél a menstruáció nem 28 naponként, hanem a 22.—23. napon, vagy 28 napnál hosszabb időközökben következik be, egy ilyen terméketlenségi időszakot egyáltalán nem lehet meghatározni.

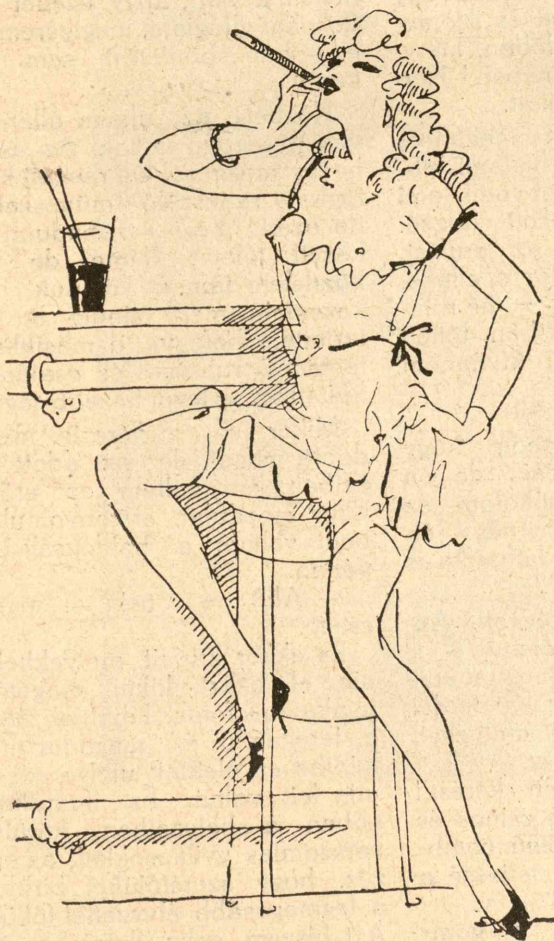
A nő és a dohányzás

Keleten a nargile divatos

Párisban a nők cigarettáznak

Amerikában szivaroznak

Az indián nő pedig pipázni szokott

A beförők királynője

(Egy magán-detektiv élményeiből)

— Kifelé! — kiáltotta a nő és szemei villámokat szórtak. — Majd később számolunk! Kifelé!

Anélkül, hogy egy szót is kockáztatni mertek volna, a fickók kölcsönösen kituskolták egymást. Fanny bezárta mögöttük az ajtót. Aztán odasietett hozzám.

— Legyen türelemmel még egy pillanatig, — mondta, — meg fogom nyugtatni odakint az embe-
reket és rögtön visszajövök.

— És aztán?

— Aztán?... Röviden magcsókolt, de hevesen. — Aztán... aztán... nem szabad kíváncsinak lenni! Rögtön ilt vagyok!

— Erre a pillanatra vártam, mikor egyedül hagy.

— Kérem, gyújtson meg legalább addig egy szivart!

Megtette, a kezével csókot intett és kiszaladt.

Örült sietséggel dolgozott kezem a szivarral, melynek tűzét heves szívasommal parázslóan tartottam, míg sikerült átégetnem vele a kötelet, mely erős volt ugyan, de vékony. A kezeim szabadok voltak... azután a lábaimról is lekerültek a kötelekek. Heves dörzsöléssel ismét működésbe hoztam a vérkeringést, de azután ismét helyükre tettem a köteleket, nehogy Fanny Roth észrevegyen valamit.

Nyugodtan feküdtem és vártam. Minden további nélkül elmenekülhettem volna ugyan az ablakon keresztül, de ezt nem akartam. Először is nem tudtam, nem-e állnak örök a kapu előtt és másodszor: bent voltam az oroszlán barlangjában és a helyszínen akartam megvívni a döntő ütközetet. Tervet nem készítettem. Ez örülség is lett volna, mert a legkisebb előre nem látott esemény halomra dönthette volna. Az egyetlen, amit tehettem, a várakozás. Revolveremet szerencsére nálam hagyták.

Körülbelül egy negyedóra múlva, mely előttem egy örökkévalóságnak tűnt, kinyílt az ajtó, a szép asszony besurrant és bezárta maga után.

— Így, most egyelőre nyugodtak lehetünk, — mondta mosolyogva, — bebeszéltem az embe-
reimnek, hogy csak azért foglalko-

zom annyit önnel, mert ki akarom csinálni magából, hogy mennyit tudnak a rendőrségnél rólunk. Tehát még egy órai időt nyertem — azután, kedves barátom — bármennyire is fáj nekem...

— ...arra kell gondolnom. Ezt akarja mondani?

— Igen.

De ennél az „igen”-nél eltűnt a mosolygás az arcáról.

— Ha csak előbb meg nem halok a boldogságtól!

— Maga csodálatos ember... szeretném, ha meg tudnám szabadítani, meg tudnám menteni!

— Hát ez ki van zárva?

Szomoruan rázta a fejét.

— Lent a pincében talán huszan is vannak. És a ház előtt szétszórva szintén négy-öt férfi. Ember... ember... miért is jött utánam?

Most már tudtam, amit tudni akartam.

— Hát tényleg sajnál engem?

— kérdeztem Fannytól, aki egy székhez támaszkodott és szomoruan nézett reám. Valóban, könnyek csillogtak a szemében! Kérdésekre csupán bólintott.

Különös volt: én is meghatva éreztem magam. Volt valami ebben a különös asszonyban, ami mágikus erővel vonzott hozzá. Csaknem megbántam az árulást, melyet el kellett követnem ellene.

— Na, — mondtam — ne rontsuk el a siralomházban töltött időmet. Szabad megint kívánnom valamit?

— Amit... akar!

— Az előbb megengedte, hogy megcsókoljam a lábait, de én nemcsak szívesen csókolom az ilyen kincseket, hanem nagy élvezet számomra, ha láthatom is őket! Igen?... Szabad?

Beleegyezőleg mosolygott. Azután hátrább lépett és felemelte a szoknyáját. Felséges lábszárai voltak, finom bokái, gömbölyű térdei és buján telt combjai, melyeket, sajnos, eltakart a nadrág.

— Még csak egyetlen kérést! Igaz, hogy a nadrágja csinos és elegáns, de eltakarja előlem combjainak pompáját. Tegye teljessé a jószágát és vesse le!

Megint mosolygott és a gombokhoz nyúlt. A gyűlött kis jó-

szág a földre hullt és most kedvemre gyönyörködhettem isteni bájaiban. Anélkül, hogy a szempillája is megrezdült volna, adta át magát buja pillantásaimnak és mozgott, forgolódott, hogy minden oldalról láthassam.

Örülten fel volt izgatva, de azért nem feledkeztem meg célomról.

— Csókolj meg!

Ekkor fölém hajolt és puha, érzéki száját benső csókban nyomta az enyémre. Abban a pillanatban megragadtam és magam alá fordítottam. Egyik kezemmel befogtam a száját, hogy a kiáltásban megakadályozzam, a másikkal pedig — nem kötöztem össze, Isten ments! — hanem gyorsan a szoknyája alá nyúltam, egyenesen az örömtől völgyébe, ahol heves becézgetésbe fogtam.

— Egy szót se! — lihegtem a fülébe — különben megöllek, ami pedig végtelenül fájna nekem. Ha okos leszel és segítesz nekem abban, hogy ezeket a gazfickókat elfogjam, megígérem, hogy egy nap büntetést sem fogsz kapni.

Közben az ujjaim állandó tevékenységben voltak. Az asszony heves mozgásokkal reagált kézzelfogható rábeszélő művészetemre, de azért mégis szabadulni igyekezett tőlem. Néma, de heves küzdelem támadt köztünk. Egyik kezemmel még mindig a száját tartottam befogva, a másikkal felteptem a ruhámat és csatára vonultattam a legnehezebb ágyut.

Mikor ezt megérezte, magasra dobta magát, de az adott helyzetben én voltam az erősebb. Egy mozdulat, előrenyomulás és bent voltam a boldogság országában.

— Ah... te... te! — nyögdécselte.

És ekkor karjait, melyekkel eddig el akart lökni magától, a nyakamba fonta, lábaival átölelte a derekamat és megadta magát, mintha ez életünk utolsó szerelmi útja lett volna. És mondhatom, ebben a helyzetben, körülvéve vérszomjas gyilkosokkal, az az érzés, hogy szeretőjüket bírhatom, a legmagasabb élvezettel töltött el. Azt hiszem, soha életemben ilyen erőt nem fejtettem ki. Már régen

tudott és én elvettem az ártalanságát, anélkül, hogy tudtam volna, mit csinálok.

Fölébredtem a bűnből, mint mikor lidércnyomásos álomból ébred az ember. A gyermek sirva fakadt. Mondtam, legyen csönd-

ben, adok pénzt. De a lány nem hallgatott el. Hangosan zokogott. Azt akartam, hallgasson. De a lány sikoltozva megfordult, el akart szaladni. Egyszerre állítottam, hogy veszve vagyok.

Gyors elhatározással megragad-

tam és odakötöztem egy fához... Aztán imbolygó, fantomszerű lendülettel menekültem...

Még aznap odahagytam a várost, iskolát és beálltam a francia idegen légióba...

Műteremben
— Rajz —

Egy férfi szerelmei

— Regény —

(13)

De én védekeztem. Rendszerint a férfiak igyekeztek megkaparintani a nőket, itt megfordítva volt. És éppen úgy, mint ahogy a férfiak a csillagok lehozását is megígérik az égről ilyen esetekben, úgy Claire is eladta volna az örök üdvösségét. Megint úgy égett, mint egy szalmakazal és tüzoltóságra volt szüksége.

Mellém vetette magát a pamlagra, a szoknyái felhajtvá, lábait szétvetve a tüzoltóság befogadására. De én nem akartam.

— Hát gyere már... gyere már... meg fogok bolondulni... édes, drága James... je t'en prie... viens mon... cher... la... ah je t'aime... plus... que... ma... vie... viens...

Én magam is annyira fel voltam izgalva, hogy azt hittem szétreped a koponyám. Félig föléje hajoltam. Karjai átfönték a nyakamat, bal lába a hátamra csuszott; mint egy kigyó csavarta magát a hajlékony test kényelembé alattam, mignem tényleg ott feküdtem, ahová annyira kívánt és Syllája az én Odysseusom után kapkodott.

Önkéntelenül behatol a csucsá és abban a pillanatban megmarkolt a ravasz nőcske az ülőszerszámomnál és egészen magába vont. Ott ültem a tűzforró kemencében; kezeivel és lábaival fogott át és tartott erősen, úgy hogy már nem volt visszatérés. De még mindig nem ismertem el vereségemet. Olyan sullyal nehezédtem rá, hogy elállt a lélekzete, eltekintve attól, hogy a munkát, amelyet kezdeni akart, be kellett szüntetnie.

Igy feküdtünk egy pár pillanattig mozdulatlanul egymáson. De ő nem volt ezzel megelégedve.

— De... James... ne kinozzál... úgy... ah... csináld hát... már nem bírom kitartani...

Minden igyekezet, hogy taktusba jöjjön, hiábavaló volt. Mint egy tuskó feküdtem a gömbölyű lábszárak között.

— Mondd meg... mit csináltok ott?

Nekem sem volt olyan könnyű a dolgom, ezt éreztem.

— Ah... ez... még megbolondulok... valóságos ördög vagy...

megmondom neked... bizony Isten...

— Esküdj meg!

— Esküszöm! Csak szeress... ah... ah... enfin... ça marche... ca... ah... most James... aime... moi... je te donne... tout voir... la... ah...

Lassan neki indultam. De közben fokoztam is kegyetlenségemet. Egy mozdulat, egy második, egy harmadik... akkor abbahagytam. Megbolondult ettől a manővertől. Sohasem hallottam még női úgy lihegni, mint ezt a kis franciát, akinek fortélyom következtében mindig öt perccel a cél előtt kellett visszatérnie.

— Mit csináltok ott?

— Oh... te... te... mi... szeretjük egymást.

Annyira meglepett ez a válasz, hogy teljesen megfedkeztem kötelességemről.

— Hát ne hagyj abba... majd meg... magya... rázom... neked... csináld... hát... azután... mindent... mindent... csak csináld... ah...

— Igazán megleszed?

— Igen... az... üdvösségemre... ah, végre... milyen jó ez... oh comme... je t'adore... ah... ah... je meurs...

Egy hosszú, mély sóhaj és a szegény, megkínzott Claire végre boldog volt. Kárpótlásképpen most keltőzött hévvel munkálkodtam.

A hetedik menyországban volt. De semmi sem volt neki elég. Egy óra leforgása alatt még háromszor kellett megismételnem a feleséges áriát.

De most már tudni akartam, amit annyira el akart litkolni előttem. Átosontunk az én szobámba, ahol először is le kellett vetnie a nadrágját, azután felhajtott szoknyával, a teliholdat leleplezve, a térdeimre ültettem és hogy az egyensúlyt el ne veszítse, szorosan tartoltam testének középpontját megmarkolva, miközben ő Priap mesterben keresett erkölcsi támaszt.

Van kéjesebb érzés, mint egy tüzes, szép leányt az ölünkben tartani? Pacskoltam a lábszárait, becéztem kemény combjait, kezem ide-oda csuszkált a hemispharak között, melyek szélesen

terültek el a térdeimen és első pillanatban nem is gondoltam a kihallgatásra.

Csókolgatott, miközben nyelvét az ő raffiánlt módján a szájamba dugta, aztan felsóhajtott:

— Te még csak egy fiatal fiu vagy, mégis a legrosszabb férfi, akit ismerek.

— Azért, mert nem engedem bolonddá tenni magamat?

— Ah te! Ki akar téged bolonddá tenni? Hiszen mindent el akarok mesélni.

— Akkor gyereünk!

Hogy feltűzeljem, mutatóujjam úgy egy kicsit előre furakodott, mire rögtön az egész hegység táncolni kezdett. Lucie márványkő volt Mademoiselle temperamentumához képest.

— Hát tudod... ez a lesbosi nők klubja. Tudod, hogy mi ez?

— Természetesen! Asszonyok, akik asszonyokat szeretnek. De hogyan kerültél te oda? Amennyire én tudom, sohasem bírsz eleget kapni a férfiszerelemből.

— Petit cochon! Csak mint vendég megyek oda.

— És mit csinálsz ott?

— Én?... Hagyom magam szeretni.

— Elragadó! Hogyan csináld ezt? Asszonyvoktól?

— Megcsókolnak itt... itt, ahol a te szemtelen kezed van... és... és néha egy olyan mesterséges dolgot is használnak...

— Pfuj! És ez egy igazi klub?

— Mondom neked, a legelőkelőbb társaság hölgyei. Orgiákat ülnek ott maguk között... orgiákat... ah... de hagyjuk most ezt... gyere... már megint hangulatban van... így... látod, most kedves vagy... így ah... ah...

Megfelelően elhelyeztem az ölemben és megindultam. Hajlékonyágánál fogva meg tudott úgy fordulni, hogy közben csókolható is. Kinyitottam a bluzát és mellének gyöngéd bimbóit is részesítettem a szerelem áldásában...

— Ez volt a legjobb utazás, amit eddig csináltunk, — mondta aztán — te nemcsak Herkules vagy, hanem egy művész is. Minden rouét megszégyenítesz.

— Köszönöm a bókot. De hall-

gass ide, Claire, én nagyon szeretném látni azt — ott nálatok a klubban.

— Megbolondultál? Férfiaknak nem szabad oda belépni.

— Van egy ötletem, egy nagyszerű ötletem! Át fogok öltözni, s akállam úgy sincs; parókát és ruhát majd szerzek magamnak... te pedig mint barátnődet be fogsz vezetni.

Mit mesélek sokat. Claire kézzel lábbal tiltakozott az örült terv ellen és nekem még kétszer alá zatosan „kernem” kellett, mielőtt beleegyezett. Szereztem egy pompás barna parókát, mely kitűnően állt a hajamhoz; Elsa egyik barátnője szolgáltatta a ruhát és csütörtökön Claire egy angol fűző, két gummilabda és néhány törülköző segítségével olyan ügyesen kikészített, hogy még az apám is leánynak tartott volna. Mikor a tükörben megnéztem magam, a legszívesebben a szoknyám alá nyultam volna, olyan „elragadóan” néztem ki. Megbeszéltük Clairevel, aki közben maga is lelkesedni kezdett a kalandért, hogy mint egy portugál tanácsos leányát fog bevezetni engem. Ez illet legjobban barna arcomhoz és egy szelíd leányvirághoz kissé mély hangomhoz. És mint Portugália leánya, nem kellett sokat németül beszélnem.

Kilenc órakor kilopóztunk a házból. Mikor kiléptem az utcára, megdobogott a szívem és önkéntelenül odasimultam Clairehez. Egy darabig gyalog kellett menünk, míg kocsit kaptunk és ez jó is volt, mert megszokhattam kissé a hülye szoknyát, mely mindig a lábaim közé csuszott. Állandóan életveszedelemben forogtam, hogy minden valódi és hamis bájjammal egyetemben elvágódok az utcán. Claire, a kis gazember, aki látta félelmemet, csaknem eldőlt a kacagástól.

Miközben áthaladtunk a Nellen-dorfplatzon, két elegáns ur ment el mellettünk. Miután éppen akkor ismét diplomácia bonyodalmakba bocsátkoztam a szoknyámmal, zavaromban neki mentem az egyiknek. A fickó megállt, szemtelenül rám nevetett és miközben karját feszítelenül a derekamra fonta, így szólt:

— Na kicsikém, úgy látom, szeretnél egy kicsit velem jönni?

Clare rögtön megugrott. Engem azonban elfogott a düh. Eppen ez a fickó hiányzott még nekem;

löktem rajta egyet, hogy a cilindere legurult a fejéről és ő maga is meglántorodott. S már szinte teljesen megelégedve édes lány-ságomról, boxoló állásba akartam vágni magam, mikor szerencsémre eszembe jutott, hogy ki is vagyok tulajdonképpen. Egy végtelenül megvető pillantást vettem még reá és odamentem Clairehez, aki az utca másik oldalán reszkette állt egy bérkocsi mellett. Beugrottunk és elhajtottunk. Leánybecsületem két lámadója annyira el volt csodálkozva, hogy talán még ma is ott állnak a sarkon.

A kocsiban először is alaposan kikacagtuk magunkat és rendbe hoztuk összekuszált toilettetemet.

— Látod, — mondta „idősebb nővérem” — bizonyára csinosabb vagy, mint én. Velem sohasem történt ilyesmi.

A Königin Augustastrassen megállt a kocsi egy nagy és elegáns ház előtt. Vastag, nehéz szőnyegek borították a lépcsőt, melyen felmentünk az első emeletre. Egyikünk sem érezte valami jól magát közben és ha nem szégyeltem volna magam Claire előtt,

keresztrejtvény

1	2	3	4	5	6	7	7a	8	9	10	11	12	12a	12b	13	14	15	15a	16
17		18			19		20		21				22			23			
24		25	26	27		27a		28		29	29a			30		31	32	33	
34			35	36	37	38	39	40				40a	41		42		43	44	
44a			45			45a	46	46a		47			48	49		51		52	
53			54	55	56	57	57a			58	58a	59		60		61			69
62			53a								67		68	69	69a		69b	70	71
71a			64	73		74	75			75a	76		77		78	78a	79	80	80a
81							83					85				86	86a		
87		88	89	90					84	93	94	95	96			98			
98a			88a		101	102			91	92		94a	105		105a	106	107	108	
109			99	110a		111			103	103a		104	105		105a	106	107	108	
117			110	110b		111	112				113	114			115	116	116a		
			118	119	120					121				123	124	124a	125		
126											122								
			127		128	128a					129	130		130a		131			

Ennél a rejtvénynél eredményt csak az ér el, aki az egészet megfejti. Akkor le-
 irandék a vízszintes sorok 1-től egymásután folytatólag és ez egy szellemes pár-
 beszédet fog kiadni.

Vizszintes sorok

1. Számnév.
4. Penész
7. Elhunyt magyar költő vezetékeve
11. Lel
14. Vissza: Ilyen szó is van
16. Magánhangzó
17. Hajóállomás Dunaföldvár felett
19. Vissza: Ás sal próféta
21. Vrgonc állatka
22. Ha már ez, akkor legyen merinói
23. Ki... vele (pestiesen kibabrált)
- 24... csókért egy kötény forgácsot
27. Időhatározó
- 27 a). Névelő
28. Nem régi
- 29... — laus (Miklós idegen nyelven)
30. Állat mozsztár nevének egy része
32. Vissza: Tagadószo
34. Siettet betűi keverve.
39. Tárgyrag
40. Sajnos, mindennap kevesebb füstölög
- 40 a) Tárgyrag
- 41... — mány (Az elefánt fegyvere)
43. Állítják, hogy ilyen betyár is van
- 44 a) Mikor közepe
- 45... — as, a lóköltők hazája.
- 45 e). Magánhangzó
- 46 Ilyen felügyelő is van.
- 47 Erdei fa
- 49 Reklám közepe
52. Tehén hangja.
53. Feltételes kötőszó
54. Igeköti
57. S sel megtoldva, másik próféta
58. Siám betűi összekeverve
60. Elsők “ ”
- 61 a). Mássalhangzó
62. Sok d... van.
65. Aramfeszültség
66. Kötőszó
67. Ugyanaz.
- 69 a). Lekvár
- 69 b). Ka... (iránytáj)
- 71 a). Tárgyrag
72. Aki ezt teszi, az kap
63. Fonetikus német névelő
74. Megint, még egyszer
76. Mutatószó
77. Vissza: T-vel távbeszélő
- 80 a) Mássalhangzó
81. Már idegen nyelven (fon)
82. Vissza: ékezzettel virágtartó
83. V vel óv
84. Utszéli fa, 4, 5 és 6. betű felcserélve
- 85 a). Mássalhangzó
86. Rag.
87. Vonatkozó névmás
89. Eszme, idea
91. Annyi, mint bukás.
- 94 a). Névelő

95. A magyarok ősmadara
98. Pehely közepe
- 98 a). Kettős mássalhangzó
99. Meg... a fene
102. Kettős mássalhangzó
103. Amivel a gyermekek kedveskednek
105. Irta betűi összekeverve
106. Mademoise...
109. Egyforma mássalhangzók
110. Volt ige feltételes alakja
112. Indiai fejedelem
- 113..... — ugy, (éppen ugy)
116. Benne Z-vel folyómederben van
117. Mesterember (ék. hiba)
118. Nemzet
120. Anglia volt híres miniszterelnöke (fon)
- 121 a) Mássalhangzó
122. Öregasszony, falusiasan
123. Főzelék
125. Vissza: K-vel, nagy keleti ország
126. Vissza: tartó, hüvely
127. Iváznál mondják
128. On nal lármás jószág
129. Személyes névmás (ék. hiba)
130. Dal, nótá
131. Mint 123.

Függőleges sorok

1. Többszám ragja
2. Egyszerű favágó szerszám
3. Személyes névmás (ék. hiba)
4. Diplomások neve előtt van
5. Ékezetcserevel költői műfaj.
6. Jelen! németül (fon)
7. Egyforma magánhangzók (egyik ék.)
- 7 a) N. Z. Z
8. Kérdőszó betűi összekeverve
9. Jó nagy, betűi összekeverve
10. I vel bibliai hegy (ék. hiba)
11. Személyes névmás.
12. Sorrend: 2. 1. 4. 5. 3. Becézett női név többes számban
- 12 a). Benne A val: házam, villám.
- 12 b). Á. O.
13. Bo-vel szörnyű kitenyészítője Oroszország.
14. Ká-té
15. Egyforma magánhangzók.
- 15 a) Benne két A val disznóvénny
16. Női frizura (fon)
17. Becézett leánynév
25. Suly (ék. hiba)
26. Vetésekre áldás (ék hiány)
27. Kérdőnévmás tárgyesete
- 29 a.) I. R. Y.
30. Vissza: Igeköti
31. U val benne: mezei állat
32. M. T.
36. Személyes névmás.
37. Mint 127. vizszintes
38. Személyes névmás
39. Hasonló mássalhangzók
42. Inke betűi keverve

- 44 — isták (német meztelen szekta)
- 46a.) Mit ad, betűi keverve
47. Nemes mássalhangzói
48. O-val énekes madár
49. E-vel földműves szerszám
51. Sál betűi keverve
52. Betű gyermekfonetikával
53. Halott id. nyelven
- 53a.) Mássalhangzó
54. Angol praeposíció
55. Vissza: engem, id. nyelven
56. Villa betűi keverve
57. E. O
- 58a.) Var másképpen, névelővel (ék. fölösleg)
59. Szakácsnő teszi az étellel
61. Láz mássalhangzói
63. I-vel becézett női név.
64. Hosszulábu madár
66. ÉÉÉÉ
69. Görög néptörzs
70. Kerekben kétszer fordul elő
71. Két betűjét felcserélve: svájci szabadsághős
73. Időz mássalhangzói
74. Üveg cigányul
75. Fordított kötőszó
- 75a.) Személyes névmás
77. Németek mondják a csinos nőre (fon)
78. I vel becézett fiu név.
- 78a.) Exotikus állat
79. Levél mássalhangzói
81. N nel orosz cárnő betűi keverve
82. Névelő
84. Benne E vel, angol helyeslő szó
85. Nagy I. betűi keverve
- 86a.) Vizi állat betűi keverve
- 88.. — hos, görög legenda
- 88a.) Vesti betűi keverve
89. Számnév
90. Mult idő ragja
91. Lepárol közepe
93. Tanács, pesti zsargonnal
94. Egyforma mássalhangzók
96. Ezeken járunk
101. Ment betűi keverve
- 103a.) Vissza: német igen
105. Francia semmi
- 105a...) — tálás okkupálás
- 105b.) Egyforma magánhangzók
106. Elsa betűi összekeverve
108. Sex... (fon)
- 110a.) Tojások id. nyelven
- 110b.) L. R. X.
111. AAAAA
113. U É. N.
- 116a.) A. N. L.
- 117... — co (kokain)
121. Ella magánhangzói
- 121a.) Vissza: Fon mássalhangzói
122. Tagadószo
- 124a.) Lak mássalhangzói
- 128a.) Magánhangzó
130. Ugyanaz
- 130.a) ugyanaz.

legszívesebben visszafordultam volna, mikor Claire megnyomta a csengőt.

„Tudományos nőiklub“ állott a kis réztáblácskán, mely az ajtó mellett volt felerősítve. Félelmemben mechanikusan számlálni kezdtem a betűket. Mikor az „á“-hoz értem, kinyílt az ajtó és egy öreg, tisztán öltözött asszony állt előttünk. Barátságosan bölintott Claire felé, de nem engedett be mindjárt bennünket.

— Dicsértessék?... — mondta kérdő hangon.

— Sappho — felelte vezetőnőm.

— ...és adjon?... —

— ...nekünk szegény asszonyoknak jogot és győzelmet.

Uralkodnom kellett magamon, hogy minden félelmem dacára el ne kacagjam magamat. Mikor a női Argus kissé kidülledő szemeit reám irányította, összeverődtek a fogaim. Önkéntelenül megragadtam Claire szoknyáját.

— A kisasszony kicsoda?

— Egy a mienk közül. Felelek érte.

— Jól van. Kérem, lépjenek be.

Beléptünk a fényesen kivilágított előszobába, melynek végén a lesbosi költőnő pompás szobra állt. Lábainál virágcsokrok. Más-különben is mindenütt látni lehetett, hogy itt asszonyi szellem és asszonyi izlés uralkodik. Minden finom és csinos volt, harmonikus színekben, elegáns és nem feltűnő. Egy magas ajtó mögött női hangokat és élénk nevetést hallottunk.

Kényelembe helyeztük magunkat. És csak Claire lélekjelenléte mentett meg attól, hogy a kalapommal együtt szép, barna hajfűrtjeimet is le nem tettem.

— Kissé félénk és zavart még az én barátnőm, — mondta Claire mentegetőzve az öregasszonynak, aki ügyetlenségem fölött tágra nyitotta a szemeit.

Végre bevezetett bennünket egy szalonba, ahol hét-nyolc hölgy ült együtt. Először nem láttam semmit; a szívem a torkomban dobogott és a szemeim előtt minden ködbe borult. Agyamban egy gondolat kalapált: ha most megbotlasz a szoknyádban és elvágodsz! És éppen most gyűrődött be az egész a lábaim közé, hogy egy lépést sem merem tenni. Kezdtém vért izzadni.

Egyszerre egy idegen hang csen-

dült a fülembe. Éles volt, kellemtelen és leereszkedő.

— Csinos a kicsike! Helyes dolgot volt téled Claire, hogy magaddal hoztad.

— Csak olyan rettenetesen bátor talan. És nem is tud jól németül. Portugál és csak rövid ideje van itt.

Ezt csak azért mondta a ravasz Claire, hogy szerepemre emlékeztessen. Felpillantottam és egy komikus teremtést láttam magam előtt. Egy kicsi, sovány alakot, aki férfisan szabott szmokingot és toronymagasságu gallért viselt. Persze, a haja is rövidre volt vágva és a bal szájszögletében egy vastag szivar. Sárga és zöld színek ugráltak a szemeim előtt, mikor ennek a monstrumnak bábjait magam előtt láttam. Ráadásul még az arcomba nyúlt csontos ujjával, megcsipett és a vizsgálat méltó befejezéséül megtapogatta a „mellemet“. Bölcs elővigyázatból és utálatból visszahúzódtam tőle és segélykérő pillantásokat küldtem Claire felé, aki közben a többi hölgyeket üdvözölte.

— Na, csak ne olyan félénken, — mondta a férfinő — nem történik semmi baja. A férfiak egészen másként bánnak az ilyen fiatal teremtésekkel.

Claire segítségemre jött azáltal, hogy bemutatott a többi hölgyeknek. Mindegyiket testvérnek szólították és görög neveket viseltek. Egyik Phryne volt, aki azonban korántsem nézett úgy ki, hanem kövér volt, amilyen kövér egy Berlin W.-i kereskedelmi tanácsosné csak lehet; volt egy Bachis, hosszú és sovány, de szemmeláthatólag rettenetesen gazdag, mert keresztül kasul volt aggatva briliánsokkal; egy Philis, egy Rhodope, egy Helena. Kettő-három fiatal és csinos volt, mint Claire, a többiek valamennyien többé kevésbé régi évjáratuak. De ezek vitték a szót.

Bemutatás után átengedtek a fiatalok egyikének, egy bájos vöröshajúnak, aki Thais névre hallgatott, de a leghamisíthatatlanabb berlini tájszóval beszélt. Ő vezetett most Claire helyett, aki nagyon kedveltnek látszott és ketten az öregebb kaliberűek közül rögtön le is foglalták maguknak.

Férfigyűlölőknek kellett itt tanácsot kérni, azt láttam az első pillanatra. Mindenütt csak női képek és szobrok. Az ebédlőben egy nagy festmény függött, mely

a szerencsétlen Aktäon menekülését ábrázolta Diana elől. Ez jellemzte legjobban a férfigyűlöletet, mely itt uralkodott. Más-különben minden puha volt, finom, asszonyos. Egy kis kacér télikert sarkában egy csodálatos márványszobrot láttam. Mindkét alakon kitűnően volt visszaadva az arc buja, üdvösségben felolvadó kifejezése, édes vihar tombolt a két üde, gömbölyű leánytestben és világosan látni lehetett mindkettőnél a nyelvek játékát, mely a kéj viharát előidézte.

E női szerelmi üdvösség látványa nagyon is férfias érzelmeket keltett fel bennem és önkéntelenül odahúzódtam a buja Thais-hoz. Ő részvétellel nézett reám.

— Na ilyen fiatal és máris olyan tüzes? — nevetett. — Nem értem, hogyan izgulhatsz fel az ilyesmin! Én utálok! Igen, ha még legalább egy férfi volna a nőn — de így... pfuj!

Már csaknem felajánlottam új „testvéremnek“, hogy rögtön ott a helyszínen egy ilyen csoportozatot alkossunk az ő izlése szerint, de elég meggondolt voltam, hogy inkognitomat megőrizzem. Ellenkezőleg, nagy csodálkozást mutatam kijelentése felett.

— De én azt hittem... ön... azaz te tag vagy itt?... —

— Na igen. Mert jól megfizetnek. Hát nem mondott neked semmit a barátnőd?

— Egy szót sem.

— Ma, azt az ujjaidból is kiszophattad volna, hogy egy olyan fiatal leány, mint én, szívesebben lát egy férfit az ágyában, mint egy ilyen perverz vén skatulyát. De én szegény vagyok és nem akarok... hiszen tudod már... egy olyan lenni, tehát ide jövök. Háromszáz márkát kapok havonként azért, hogy itt egy kicsit csemegézzenek rajtam és magam is csemegézzek valamelyik öregem. Ez utóbbi kevésbé szép.

A durva, cinikus hang a fiatal, virágzó teremtés ajkáról ismét elvette egy kicsit a bátorságomat és elhúzódtam tőle.

— A barátnőd, a Claire és a többi fiatalok, akiket itt láttál, valamennyien csak a pénz kedvéért jönnek. Na, hiszen vigasztalásul ott van a barát. Az aztán eloltja a tüzet, mikor innen kikerülünk.

— És ez itt tényleg igazi klub?

— Igen, ezt csak most veszed észre? Na hallod, ilyen naiv

vagy! Ezek az öreg nők, akikre férfi még pénzért sem akar már felkapaszkodni, hát tartanak egy pár ilyen fiatal teremtest. Te is bizonyára szaporítani akarod az odaliszkok számát?

Nagyot ugrottam, annyira megremített ez a feltevés. Vajjon ne inkább demonstráljam-e mindjárt a vöröshaju előtt, hogy az odaliszk szerepére sajnos — sajnos? — nagyon is férfiasan vagyok alkotva? Nem úgy nézett ki, mint aki az ijedtségtől elfelejtené szelvetni a lábait. Az alkalom kedvező volt; teljesen zavartalanul ültünk a homályos télikertben,

éppen a két márványleány alatt, akik olyan tüzesen csemegeztek egymáson. A szalonból tompa hangzavar szűrődött be... puha, hizelgő parfümillat szállt a levegőben... férfiasságom egyre jobban ágaskodott. Csak fáradtsággal tudtam elrejtetni.

Thais a vörös hajjal és a buja mellekkel, nevetett félelmemen.

— Hát akkor tulajdonképpen, miért jöttél ide?

— Istenem, meg akartam nézni.

— Ugy! Na, te is bizonyára jobban szereted a férfiakat, mint a nőket.

Ez a kérdés halálos zavarba ejtett. Hogy a férfiakat szeretem, nem is mondhattam volna. Ha a nők szeretetét vallom be, mint lesbosi nő bizonyára magamra vonom megvetését. Egyik olyan kínos volt számomra, mint a másik; egy szégyenkező mosollyal feleltem tehát, amit úgy érthetett, ahogy akart.

Valószínűleg a javamra tette ezt, mert jóakarattal nézett a szemembe.

— Kár is volna érted. Nagyon is csinos vagy ehhez.

(Folyt. köv.)

Orvosi konzultáció
Francia rajz

Asszony lesz a lányból

(Részlet Sophie Kerr hasonló című regényéből)

Félt, hogy az utolsó pillanatban beleszól a dolgába valaki és elűti előle a szerencsáját. Majd, ha a házasságot megkötötték... ha a leány az övé... akkor jöhet az egész világ. Gazdag, előkelő ember leánya, aki még hozzá egyedüli gyermek... Egész életén át nem kell többé dolgoznia...

— Majd beszélék én holnap az öreggel, — majd fogadkozott magában nagy önérettel és előre őrlött, hogy milyen uri dolga lesz ezentul. — Jó kis pénzébe fog kerülni, hogy elsimítsa az ügyet... ügyes kölyök vagy te, Arthur, hiába...

A kislány megbotlott a fáradtságtól. Alig botorkált már mellette, csak vonszolta magát.

— Szegény kicsikém, — simított végig nagy kezével virágszirom arccskáján, — fáradt vagy, ugye? Talán bizony nem is vacsoráztál még, he?

— Nem... És olyan éhes vagyok...

Szégyelte bevallani. Ha az embert megszöktetik, igazán nem illik ennivalóról beszélni...

— Amint elintézzük a pappal a dolgot, beviszlek valami jó helyre, ahol ennivalót is kapunk. Nincs már messze, néhány lépés... szedd össze kicsit magad... Remélem, a vén pap otthon lesz... Gondolj arra, hogyan a szemébe nevetethsz holnap az öregnek... nem ijeszt meg többé... megmutathatod neki, hogy veled nem lehet úgy elbánni, mint valami kölyökkel. Micsoda megrökönyödött képet fog vágni! Hüha! Jó is lesz, ha nem sokat kotyog majd nekem, mert megjárhatja. Nem fogom tűrni, hogy valaki bántson téged...

Milyen bátor, milyen kedves! — gondolta meghatva Cora. — De hiszen ez természetes... ez így szokott lenni, ha valaki szereti az embert... De egyre éhesebb lett... Csak esnének túl minél előbb az esküvőn, hogy vacsorázhassanak végre! Egyre a szakácsnéjük finom, frissen sült borjuszületjére kellett gondolnia, a süteményekre otthon, az asztalon... Ha legalább egy jó szelet csokoládét hozott volna magával...

— Oszlán ne felejtse el, tizen-nyolc éves multál! — suttogta még Arthur, amint egy kopott, rozoga

ház előtt megállta és meghuzta a csengőt.

A pap irodája apró, szűk, dohos helyiség volt, alig fért bele a tintás íróasztal. Magasan a mennyezeten homályosan égő gázlámpa csüngött. A papot felébresztették. Csoszogva jött be az irodába, kocsal volt, nagyon magas, nagyon sovány és ravaszképtű. Cora nem látott még ilyen papot. Nem kérdezett semmit egyiktől sem és nem ellenkezett a szokatlan óra miatt, csak az nem tetszett neki, hogy miért jöttek egyedül.

— Tanut kellett volna hozni, uram, tanut, — magyarázta — az emberek nem várhatják, hogy még tanukról is én gondoskodjam. Még ha lenne feleségem, akit mindig előhívhatnék, de agglegény vagyok, uram és öregasszony, aki nálam szolgál, süket. Ha elaludt, nem lehet reggelig felébreszteni.

— Pedig csak ébressze fel, — mondta Arthur. — Mi nem ismerünk itt senkit, vidékről jöttünk, tudja.

Cora ott ült a sarokban, egy kényelmetlen deszkaszéken, várnia kellett. Zavart és valamiképen egy kis kiábrándultságot érzett. A piszkos, dohos kis szoba, az ellen-szenves, elhanyagolt külsejű vén ember, az egész környezet olyan volt, hogy nem gondolta volna... hát ilyen a szöktetés? Cseppet sem regényes, igazán... sehol egy szál virág sem... Lehet ez így? Nem bírta elhinni, hogy a felesége lesz pár pillanat múlva ennek a jóformán idegen embernek, aki itt áll mellette és a kancsal öregel veszekszik...

A pap végre is morogva ment ki, hogy megpróbálja felkelteni a házvezetőnőt. Hallották, amint csoszog és dörmög a lépcsőn. Arthur lehajolt Corához és nyers, erőszakos mozdulattal megsimogatta.

— Jól van már minden, kicsikém, sikerül! — sugta. — Szedd össze magad és ne vágj olyan ijedt képet, mert még gyanút fog a vén róka! Hamar még egy csókot...

Ebben sem érzett Cora semmi regényességet. Arthur nem úgy beszélt, nem úgy viselkedett mint ahogyan képzelte, várta volna. A regények lovagai egészen mások voltak. Csálódottságába, kényelmetlen érzésébe

hirtelen valami ösztönös rémület vegyült. Jaj... hátha jobb lenne nem is férhez menni... hátha jobb lenne visszaszaladni Lilianhoz...

De mielőtt egy szóval ellenkezhetett volna, visszatért pap. Mögötte moyogva jött egy görnyedt vénasszony, aki a hálóingére vette fel ocska köpenyegét. Ásitva, hunyorgatva állt meg a küszöbél. Arthur Ridley megfogta Cora kezét.

— Állj szépen ide mellém, — mondta sűrűn. Cora félénken engedelmeskedett. A pap gyorsan, alig érthetően kezdte hadarni a szer-tartást. Mikor befejezte, megirta az esketési bizonyítványt és odaata Corának a tollat.

— Talán bizony sürgős volt a dolog, he? — kérdezte közben. Cora nem értette, mit akar ezzel mondani, de azt érezte, hogy valami bántó van benne. Elvörösödött.

— Fogja be a száját! — Mordult reá Arthur Ridley. Aztán kivett egy dollárt a zsebéből.

— Nekem kettő jár, — mondta a pap.

— Több pénzem nincs. Ha nem tetszik adja vissza ezt is, — mondta a sofőr. Odadobta a pénzt az asztalra, aztán karonfogta Corát és vezette kifelé. A pap utánuk jött mérgesen.

A külső kapunál Arthur még egyszer szembefordult vele.

— Mit járhatja annyit a száját? — förmedt reá, — Most már nem választhat szét minket, alkudott volna előbb!

Nevetett, mikor kiértek az utcára.

— Most legalább tanult valamit a vén róka. Jól vigyázz erre a papirosra, kis cicám, holnap meg kell mutatni az öregnek. Most pedig falunk valamit. Azon gondolkozom...

Összeráncolta a homlokát. Igazán nem tudta, hová menjenek. Valami jobb helyre gondolt, de nem volt nála elég pénz. Meg aztán a szálást is meg kell majd fizetni... Holnap már — gondolta diadalmasan — Macfarlane - éknál alszunk, selymes, puha ágyba! Hej, a kutya-fáját... vagy, ha az okvetetlenkedik és nem akar ilyen hamar megalkudni a helyzettől, legalább pénzt ad majd és elutazhatunk valahová... néhány hétre a tengeren... vagy Nigara — vizéhez.

— Azt hiszen, — beszélt félhangon, — ha kiveszünk valahol egy

bu... a butorok forognak... forognak...

Életében először ivott, állapította meg fejcsóválva a sofför. — Jobb lesz, ha nem erőltetem tovább, soha sēm lehet tudni, nem árt e meg neki tulságosan.

— Szédült az én kis feleségem? — ölelte át dédelgetően. Cora idegesen, értelmetlenül és ok nélkül még mindig nevetett.

— Szédülök... és... és...

— Szépen lefektetem a kis babát. Álljunk fel... vigyázva...

— Nem... nem tudok felállni... és min... mindig nevetni kell... Mi... van... velem?

Arthur vele nevetett.

— Most jó kedved van már, ugye kis madaram? Látod, használt az orvosság, megmondtam előre. Szépen lefekszel, jó nagyot aludsz... gyere csak... de csendesen, kicsi, csendesen... Juj, de megszurtt ez a nagy tü...

Cora nagyon furcsának találta, hogy Arthur ujját megszurta a biztosító tű, ami hátul volt az övében. Ezen is nevetett. Mindennen nevetett. Tántorogva ment az ágyig s ott ledőlt a piszkos párnára.

Arthur egy pillanatig csendesen nézte. Aztán odament az asztalhoz, eloltotta a lámpát és megindult az ágy felé...

A Macfarlane házban megszólalt a főkapu csengője. Jeanie ment ajtót nyitni és Macfarlane asszony is kisietett, utközben törölgette a szemét, nehogy valami idegen meg lássa, hogy sirt. Lélekzetfojtva, dobogó szívvel várakozott és mikor Jeanie kinyitotta a kaput és hátra hőkölve ezt dadogta: „Jezusom, a kisasszony” — sikoltva rohant elő.

— Cora, Cora!

Félrelökte Arthur Ridleyt és karjába vette a leányát. Ugyanebben a pillanatban jelent meg vasárnapi díszben, keménykalappal a kezében Macfarlane ur a lépcsőn.

Egy pillanatig zavart csend volt, de Macfarlanéné nem engedte el Corát. Magával vonta az ebédlőbe. Arthur besétált mögöttük és Jeanie nek nem volt annyi esze, hogy összeszedje magát és becsukja a kaput. Közben azonban le nem vette a szemét Cora feldult, halálsápadt, megváltozott arcáról. Szégyen, meg alázottság volt a szemében és mint ha nem bírta volna egyenesen tartani

a fejét. A skót leány hangosan sirva fakadt:

— Ez a kislány beteg! — kiáltotta zokogva. — Látom, hogy beteg! Tessék lefektetni...

— Mi történik itt? — hangzott Mr. Macfarlane jeges hangja. — ki ez az ember itt?

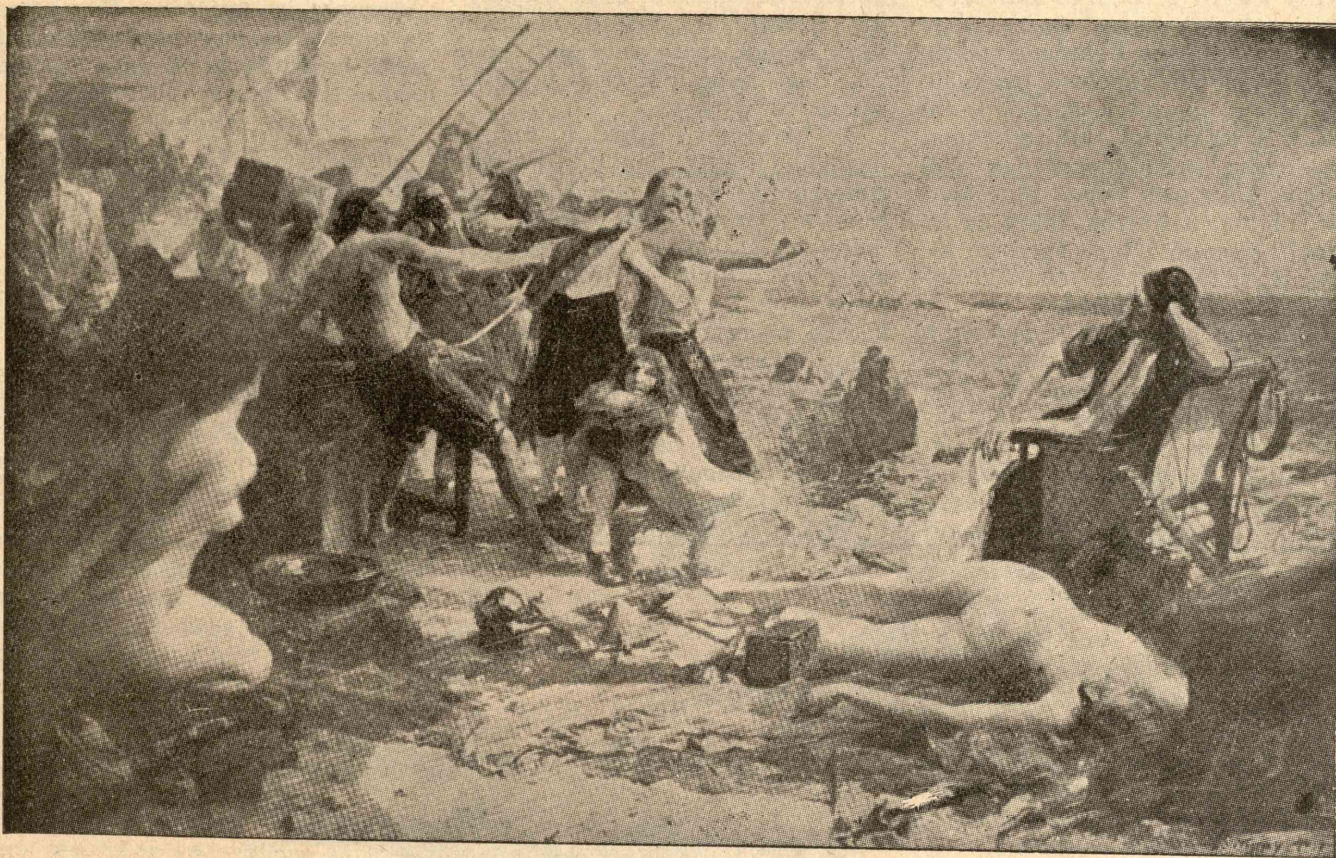
Cora nem is próbált felelni. Anyja ölelését sem viszonzta. Bágyadtan, tehetetlenül leült a karoszékre, amelyet Jeanie tolt oda neki, karjára hajlotta a fejét és a szemét behunytta. Szeretett volna meghalni. Nagy könnycseppek szivárogtak elő lehetetlenül megvörösödött szemhéja alól. Arthur azonban elemében volt. Kihuzta magát, úgy érezte, ura a helyzetnek.

— Ugy gondolom, Cora apjához van szerencsém, — fordult hetykén Macfarlane urhoz. — Nos egy kis meglepetéssel szolgálunk mindjárt. Ugyanis Cora, meg én tegnap este tartottuk az esküvőnket és...

Mrs. Macfarlane sikoltása vágta el a szavát.

— Mit mond? Mit mond? Esküvőt? De hiszen azt sem tudjuk, kicsoda? Még csak nem is ismerjük! Ez...

(Folytatjuk.)

A korzikai ítélet
Egykori festmény után

É l e t m ű v é s z e k

— Na de hölgyeim, az Isten szent szerelmére... ez talán... itt... mégse...

A két nő kuncogva nevettek.

— Nyugalom, Fonzó! Egy san-salvadori grand nem izgul minden csekélységen.

A barna hölgy már a negyedik gombot gombolta ki és a szemével intett a szőkének. Ez sima, kigyozó, de biztos mozdulattal benyult a nyíláson és egy pillanat múlva vibráló ujjai között volt a forró hus. Kiemelte a ruhákból és finom, hosszú, ideges ujjai aprókat nyomkodva futottak végig rajta. A következő szempillantásban a barna nő alulról nyult oda, hüvelyk- és mutatóujjával megkereste a helyet, ahol kilép a testből, szorító nyomással végigszaladt, aztán mint himes tojásokat gyöngéden a tenyerébe fektette és cirógatni kezdte őket.

A park csillagok és lámpák fényében tündökölt. A Golf Klub évkönyvei nem emlékeznek rá, hogy a levegőnek és az asszonyoknak illata, az ég és az emberek jókedve, isteni és földi szépség így fogtak volna össze. Egy éjszaka mulásáig boldog emberek boldog szavait szivesebben vitte tovább a parányi szellő, mint ahogy a torkokból kibuggyantak. Az egész parkünnepélynek volt valami olimpuszi képe. Az alvó város fölött, a harcok fölött és az álmot álmódó fölött örökre kiválasztottak kacagva éltek itt ébren a legszebb álmokat.

Mindenki itt volt, aki számított valamit az ugynevezett legfelsőbb körök társadalmi életében. Természetes, hogy itt volt ez a három ember is, akikkel ez a történet indul. A férfi a san-salvadori követség első tanácsosa, a barna hölgy az országát veszített castori

herceg felesége, a szőke lady pedig a normann szigetekről a tengeren tulra vándorolt és ott előkelő közhivatali viselt család gyermeke és két év óta elvált asszony. Palmira Dertorisnak hívják.

A két hölgy és a követségi tanácsos a klubház nyitott ablakában állottak. A férfi arccal a terem felé, a két nő előtte, meztelen hátukat mutatva az emberek felé nyüzsgő teremnek.

Kint, az ablak előtt elterülő pázsiton nők és férfiak tömege simogatta egymást szemmel és ahol lehetett, cirógató kézzel is.

A követségi tanácsos vöröses arccal állott az ablak sarkában, ahová a két asszony beszorította. Dertoris asszony kezei gyorsabban kezdtek siklani föl-le, aztán egészen előre csusztak és ott körben forogva simogattak. Előbb csak alig érintve, aztán mind szorosabb és szorosabb érintéssel, végül harapófógo szorítással és a duzzadó és növe testnek csak nagynehezen és csak itt-ott engedve és mindig csak csöppnyi kis helyet. A castori hercegnő ujjai ezalatt olyan sebesen röptek, hogy gyűrűiből csak a kövek szikrázása látszott.

A hercegnő szabadon maradt kezével hirtelen benyult Palmira ruhájába és a selymek közül kibuggyant annak friss, fiatal, kemény melle. Mint üde gyümölcsöt, úgy tartotta a másik asszony a férfi szeme elé és izgatni kezdte a vöröses bimbót. A normann asszony percek alatt kigyult, egész tenyerébe fogta a férfi feszülő testét és az illatos asszonyi kéz hengerében most már úgy mozgott ki-be, mint a gőzgép tolattyuja.

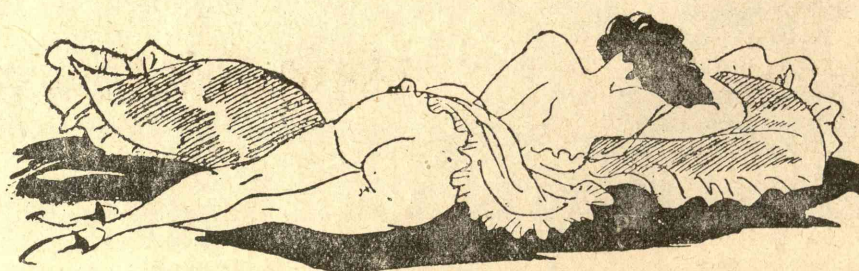
Alfonzo de Ruvayez követségi

tanácsos egész testében reszketni kezdett, aztán a fogai is összekoccantak. A hercegnő édes, meleg gyerekhangon megszólalt.

— Alfonzó, kedves, maga még mindig adós nekünk a kis Old-naesné történetével. Mióta ígéri már! Ez nem diszkrécio többé, ez már egyszerűen bizalmatlanság. Hát még mindig úgy érzi, hogy nincs velünk elég bizalmas viszonyban, hogy egy kicsit pletykázhasson? Férfiúi szavunkra mondjuk, hogy nálunk jobban el lesz temetve, mint a családi sirboltban. De ha úgy érzi, hogy ez a diszes környezet és ez a ragyogó kivilágítás nem alkalmas pikáns történetecskék előadására hát nem bánom, várok a legközelebbi bizalmas együttlétünkig.

Elhallgatott. Testének egy mozdulatára kettényílt elől a ruhája és láthatóvá vált selyemharisnyás combja és a színes kombiné, amint elvész az ölében. S a harisnya és a kombiné között meztelen combjának egy darabja. Magához rántotta a férfit és vele az asszonyt is. A férfi testét kitépte a másik asszony kezéből, ráfektetette forró combjára és a két asszony keze most helyet cserélt.

A meztelen hátak mozdulatlanul csillogtak. De az arcok most már eltorzultan lesték a beteljesülést. A kezek és lábszárak örvongve dolgoztak, a férfi egyetlen görcsbe meredve, kitágult pupillákkal, nyitott szájjal és megrepedt ajakkal nem volt többé eszmélő ember. A két asszony elfojtott, ritmikus sikolyai kísérték fárado testüknek rángásait, míg végül eljött a pillanat, amikor a hercegnő keze a férfi szájára tapadt, Palmira pedig tenyerét begörgítve, szorosan átfogta a nyílást.

Szépségszalon HUMOR

A haj ápolása.

A megváltozott világrenddel és divattal szükségszerűen bekövetkezett a rövid haj reneszánsza is, melyet annakidején a régi rómaiak asszonyai kultiváltak előszeretettel. Tévedés azonban azt hinni, hogy a rövid haj kevesebb ápolást és gondozást igényel, mint a hosszú és dus hajkorona, mert az elhanyagolt, gondozatlan rövid haj annyira unesztétikus látvány, hogy lerontja viselőjének egész külsejét, megjelenése varázsát.

Az egészséges, ápolott haj kellemes tapintatu, tompa fényű, puhán omoló; tapintata függ az egyes szálak vastagságától is, ami a haj színe szerint, sőt egyénenként változó. A hajszálak élettartalma 3—4 év. Ezen idő elteltével a hajszál kihull és helyébe új nő. A hajhullás tehát csak akkor nevezhető kórosnak, ha az túlhaladja az élettanilag meghatározott mennyiséget, ami általánosságban napi 50—60 szálnak felel meg. A hajhullás első stádiumában a szálak megrövidülnek, megvékonyodnak és töredezettséggé válnak.

A haj ápolásánál első sorban is a fokozott tisztaságra kell ügyelnünk. Legalább hetenként egyszer tiszta meleg vízzel és megfelelő szappannal meg kell mosnunk a fejbőrt. A szappan minősége aszerint változó, hogy száraz vagy zsíros-e a fejbőr. Szárazbőrűek a fejmosáshoz neutralis hatású tulszírozott szappant és olajos bedörzsöléseket, zsírosbőrűek pedig kénes vagy salicilos szappant és alkoholos leöblítéseket alkalmazzanak.

Egyesek azt hiszik, hogy rendszeres ondolálással vagy hajfestéssel eleget tettek a hajápolás összes követelményeinek és csodálkozással tapasztalják mégis, hogy egyszerre, látszólag minden ok nélkül rohamosan kezd hullani a hajuk. Ilyenkor már nehezebb megállítani a folyamatot, de profilaktikusan megelőzni sok esetben lehetséges. A rendszeres hajmosáson kívül jelentős szerep jut még a fésű és kefe rendszeres használatának, mely a haját simává és fényessé teszi, valamint megerősíti a hajgyökereket a fejbőrre gyakorolt izgató hatásánál fogva és ezek tisztántartásának.

A korai hajhullás inkább férfiaknál lép fel és veleszületett hajlamon, ideges és baktériumos eredeten ki-

vül főleg a fejbőr úgynevezett seborrhoeás elváltozása okozza. A fejbőrben lévő faggyumirigyek ilyenkor fokozott mértékben termelik váladékukat, a bőr felületes rétege megduzzad és a termelt zsíradék beszáradása következtében létrejön a fejkorpa, melynek tömege préseli a hajszálakat, azokra nyomást gyakorol, ennek következtében a szálak táplálkozása zavart szenved, megbetegszik, elvékonyul és végül kihull. Ilyenkor az utánnövésben is zavarok állnak elő, egyre kevesebb a pótlás és így aránylag rövid idő múlva beáll a kopaszodás.

A hajhullás gyógyításában első sorban meg kell emlékeznünk a napfényről, mely egyike a leghatásosabb gyógyeszközöknek. Nyáron olyan embereknek, akik sokat járnak fedetlen fővel a napon, rendszerint megáll, vagy legalább is csökken a hajhullása. Kvarcfénykezeléssel is szép eredmények érhetők el; különösen azon esetekben, mikor a hajhullás kiállott fertőző betegségek következtében lép fel. Az utóbbi időben villamos fejbőrmasszázszt is sikerrel alkalmaznak a hajhullás megakadályozására. Ennek hatása kétirányú: első sorban megerősíti a hajgyökereket, másodszor pedig a hajszemölcsökre gyakorolt izgató hatásánál fogva elősegíti a hajszálak gyors növekedését.

Tegnapelőtt, tegnap és ma.

1910-ben így szól a gyermek az apjához:

— Papa kérem, honnan jönnek a gyermekek?

1920-ban:

— Papa kérlek, meséld el csak még egyszer azt a viccet a gólyáról.

1930-ban:

— Papa, erigy csak ki egy pillanatra, valamit beszélni akarunk itt magunk között.

Pályázat az Yvette-dijra

— Nézd csak, milyen vacak műselyemruha van ezen a kövér nőn!

— No, akkor ez még műselyemfiut se kap.

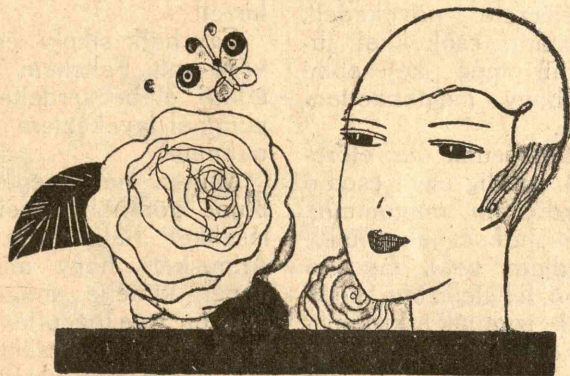
A szőke szubrett esete.

A kis szőke kabaré szubrett végére szerephez jutott. Azt a dalt kellett volna elénekelni, ami így kezdődik: Valami van magában... Mikor rá került volna a sor, az ügyelő seholsem találta. Végre az egyik lezárt öltözőben fedezték föl.

— Na és, na és?

— Az ügyelő idegesen bekopogott: „Na, mi lesz, nagysád? A maga száma jön, a „Valami van magában”.

A művésznő fojtott hangon szól ki — Pszt! Most próbálom.

Egy kislány szerelmi játékai

Néhány nap múlva a kertí lugasomban ültem, mely úgy be volt futtatva vadszőlővel, hogy a legkiváncsibb szem sem láthatott volna át rajta, mikor észrevettem Annuskát a szomszédos kertben és mert egyedül volt, halkán névén szólítottam és intettem neki, hogy jöjjön át hozzám. Rögtön engedelmeskedett, odajött a sövényhez, én keresztlül emeltem rajta és izgalomtól reszkette gyorsan bevitettem a lugasba. Alig értünk be, karjaimba vettem a ma oly engedelmes édes gyermeket, az ölembé ültem és összecsó-koltam drága arcocskáját, kezem rögtön a szoknyája alá csuszott és miután semmi ellenállásra nem találtam ... kezem felderítő ... utra indult. De alig tudtam egy centiméternyit előrehatolni, mert az utban álló akadály nem engedte meg a további előrehaladást. Annuska ugyanis fájdalmasan összeresztett — minden ilyen kísérletnél. De miután nem fájdalmat, hanem élvezetet akartam szerezni a drága gyermeknek, mérsékeltem vágyaimat és csak játszadoztam vele, a további előnyomulást egy kedvezőbb pillanatra halasztva, miközben arra gondoltam, hogy a gyakori játékok idővel majd járhatóvá teszik az utat és egyszer majd csak célhoz érhetek.

Annuska most már mindent nyugodtan tűrt, kéjérvéstől kipirult arcát az enyémhez szorította és mikor gyakorlott ujjátékom következtében kéjérzete növekedett, édes, hosszantartó csókokkal jutalmazott, amit még kéjesebbé tettem azzal, hogy megtanítottam a nyelvcsókra.

Utolsó találkozásunk óta előrelátásból most mindig egy csomó fényképet hordoztam magammal, hogy ha ismét makacsnak mutatkoznék, odaadjam neki, mert a multkori esetből feltételeztem, hogy az ilyen képek izgadják a kislányt. És habár most egyáltalán nem találtam dacoskodónak, mégis azt hittem, hogy meg kell mutatnom neki a 25 fényképet, hogy bujává tegyem és szándékaimnak megfelelő állapotba hozzam.

Meg is tettem, miközben megmagyaráztam neki azoknak jelentőségét és teljesen felvilágosítottam

őt a testi szerelem titkairól. Milyen bájos volt nagy özszeinek csodálkozása, mikor a képeket nézte és milyen érdeklődéssel figyelt, mikor magyaráztam neki. A hatás nem is maradt el, mert nem is tartott addig, míg a 25 képet, egyiket a másik után megmagyaráztam, mikor már halkán kért, hogy én is ismertessem meg vele. A férfit, mert habár futólag látta is néha, de nem tudta, milyen célt szolgál az. Hogy én siettem kérését teljesíteni, mindenki el fogja hinni nekem. Hogy csodálkozott és mennyire meg volt lepve, azt nem lehet leírni. Most tanácsokkal láttam el, hogyan játszadozzon, ha nekem is örömet akar szerezni. E célból megfogtam a kezét és veztettem első mozdulatait, de már az ötödik után megértette a dolgot és egyedül is ügyesen csinálta. Én közben szünet nélkül folytattam megkezdett műveleteimet és így nem is tartott sokáig, mikor következett a csodálatos természeti tűnemény, miközben ő is behunyta szemeit a gyönyör hatása alatt és heves sóhajtozás közepette simult, dörzsölődött hozzám, elárulva, hogy ő is elérkezett a kék tetőpontjára.

Aranyszőke fejcsőke a vállamra bukott, megcsókoltam számtalanszor és mert a kedvező pillanatot nem akartam kihasználatlanul hagyni, középső ujjam befejezte a nagy művet és minden akadályt szétrombolva, célhoz érkezett.

Egy halk sikoly és mindennek vége volt. Feltettem a lugas asztalára, elébe térdeltem és csókjaimmal igyekeztem enyhíteni fájdalmait.

Miután még megfordítottam és bájos gömbölyűségeit is becézgetésekkel halmoztam el, kértem Annuskát, hogy mintegy három napig kimélje magát, azaz ne nyuljon oda az ujjával s ha akkor sem fog lecsillapodni fájdalma, akkor más utasításokat fogok adni neki.

Miután az utban álló akadályt már eltávolítottam, minden gondolatom odairányult, hogy némi elővigyázatosság mellett misem akadályoz meg céljaim teljes elérésében. Kerestem az alkalmat te-

hát, hogy egy olyan helyen jöjjenek össze vele, ahol senki sem zavar bennünket és a következő tervet eszeltem ki.

Néhány nap múlva felszólítottam Annuskát, kérje meg a mamáját, hogy délután velem jöheszen sétálni, miután éppen vásár volt. Meg is kapta az engedélyt és rögtön ebéd után utnak indultunk. Anyukája, mint egy babát öltöztette fel a kisleányt, nagyon bájos volt és ha már eddig is fülig szerelmes nem lettem volna a drága gyermekbe, akkor most bizonyára beleszerettem volna.

Alig hagytuk el az állomást, ahelyett, hogy a vásárra mentünk volna, egy mellékutra tértem, mely egy, a város közelében fekvő meleg fürdőhöz vezetett. Itt kértem Annuskát, hogy tegyen ma egészen boldoggá és legyen az enyém.

Erősen elpirult a drága gyermek e szavakra és láthatóan zavart lett; de a köztünk már megtörténtek után nem tarthatta helyénvalónak az álszemérmességet és ismételt könyörgésemre beleegyezett, csak attól félt, hogy sehol sem találunk olyan helyet, ahol teljesen egyedül lehetnénk. Most elmondtam neki tervemet: egy közös kabint bérelünk a fürdőben és hogy feltűnést ne keltünk, szólítson a papájának és tegyen.

Annuska megígérte és bátran viselte magát, egyellen egyszer sem szólta el magát, mikor a fürdő vendéglőjében meguzsonáztunk, úgy hogy a jelenlevő többnyire idegen vendégeknek tényleg azt kellett hinniök, hogy apa és leánya vagyunk.

Végre közölték velünk, hogy a fürdők készen van és drága zsákmányommal bementem a helyiségbe. Bezártam az ajtót és buja vággyal siettem levetkőztetni a kicsikét, úgy hogy két perc múlva már ingben állt előttem. Most arra kértem, hogy ő is segítsen nekem a vetkőzésnél, én pedig gyönyörködtem bájos mozdulataiban, hófehér bőrében, karjaiban, vállaiban, pompás vörös hajában és nem tudtam betelni a csókolásával, úgyhogy könyörögni kezdett, legyen türelemmel, míg én is készen leszek. Abba hagytam tehát a csókolózást, de nem mu-

lasztottam el, hogy most meg más játékszert keressek magamnak.

Magamhoz vontam a bájos gyermeket, hogy combocskái az enyémhez tapadtak, átöleltem a két karommal és az ölembe vettem. Tüzesen csókoltuk egymást és Annuska sohasem volt olyan engedelmes és szófogadó, mint most, valószínűleg már benne is ébredezni kezdett az érzéki vágy.

Egy idő múlva, mikor már nem elégített ki ez a játék, a pamlagra vittem kis barátnőmet, ahol magamra vontam fordított helyzetben és csókolni kezdtem, amit hossz- szas könyörgésemre ő is hasonlóval viszonzott.

Miután azonban ma határozott szándékom volt a végsőkéig elmenni, azért tehát nem is sokat időztem ezeknél a végtelenül izgató előjátékoknál, hanem hozzáfogtam az elővigyázati rendszabályok megtételéhez.

Mikor ezzel végeztem és a kislány előtt még egyszer leírtam azokat a gyönyöröket, melyek reá várnak, ha az első fájdalmakat bátran elviseli és hogy azután akár naponta és úgy élvezheti a szerelmi gyönyöröket, mint egy felnőt leány. Ígértem, hogy elővigyázatosan és óvatosan bánok vele és ő megfogadta, hogy bátor lesz.

Igy. tehát én, aki egész eddigi életemben oly örültem vágytam egy ilyen pillanatra, most hozzáfogtam, hogy ezt a mindennél ritkább élvezetet megszerezze magamnak.

Miután ilyen csemegében még sohasem volt részem, tapasztaltam sem volt az elfogyasztásában és ha testalkatom arányainál fogva kitűnően alkalmas is volt szándékom kivételéhez, mégis aggodalmaim támadtak, hogy ha nem járok el különös elővigyázattal, kárt tehetek kis barátnőmben.

Olvastam egyszer egy könyvben, hogy ilyen esetben milyen helyzetet szoktak választani.

Először tehát így kíséreltem meg; felkértem Annuskát, hogy foglalja el a megkívánt helyzetet és megindultam. De mikor tovább akartam előrehaladni, Annuska könyörögni kezdett, hogy hagyjam abba, mert nagy fájdalmat okozok neki; ő enged mindent csinálni magával, de valami más módon próbáljam meg. Ő maga is vágyódik meggyőződni arról, hogy tényleg olyan nagy-e a gyö-

nyörőség, mint én annakidején vázoltam előtte.

Gondolkozni kezdtem, tehát egy más fajta helyzeten. Többet is végigpróbáltam és ime, az egyiknél tökéletesen sikerült a dolog. Minden meg volt nyerve. Megpihentem egy kicsit, hogy időt adjak Annuskának, fájdalmát legyőzni, melyet néhány gyenge sóhajjal árult el, aztán gyöngéden megkezdtem a munkát.

Közben többször is megkérdeztem a kislányt, hogy nagyon szenved-e, de annyira fel volt izgatva és annyira hatalmába kerítette a kéj, hogy nem tudott felelni. Szép szemeit lehunyta, lihegő szájacskája félig nyitva, izzadságcseppek gyöngyöztek illatosan hófehér, isteni testéből és így nem is haboztam tovább, hanem igyekeztem hozzájutni a boldogító véghez.

Ritmikus, nem tulságosan heves mozdulatokkal folytattam tevékenységemet, mignem éreztem, hogy közeledik a végső perc. Miután Annuska részéről nem fenyegetett semmi veszély, nem tartottam szükségesnek, hogy megfosszam magam a legnagyobb gyönyörűségtől.

Alig érezte meg ezt a leányka, aki mint egy halott feküdt a pamlagon, lehunyt szemekkel, mikor vonaglani kezdett, néhány heves mozdulatot tett, aztán szinte ájul- tan hanyatlott hátra.

Hideg vízzel öntöztem, köl- ni vizes üveget tartottam az orra alá és végre felnyitotta a szemeit.

— Istenem, milyen gyönyörűsé- get éreztem most!

— Igen, drága Annuskám —

feleltem — és azután nem is fogsz már mást érezni, csak a gyönyörűséget. Láthatod tehát, hogy nem hazudtam, mikor erről beszéltem neked.

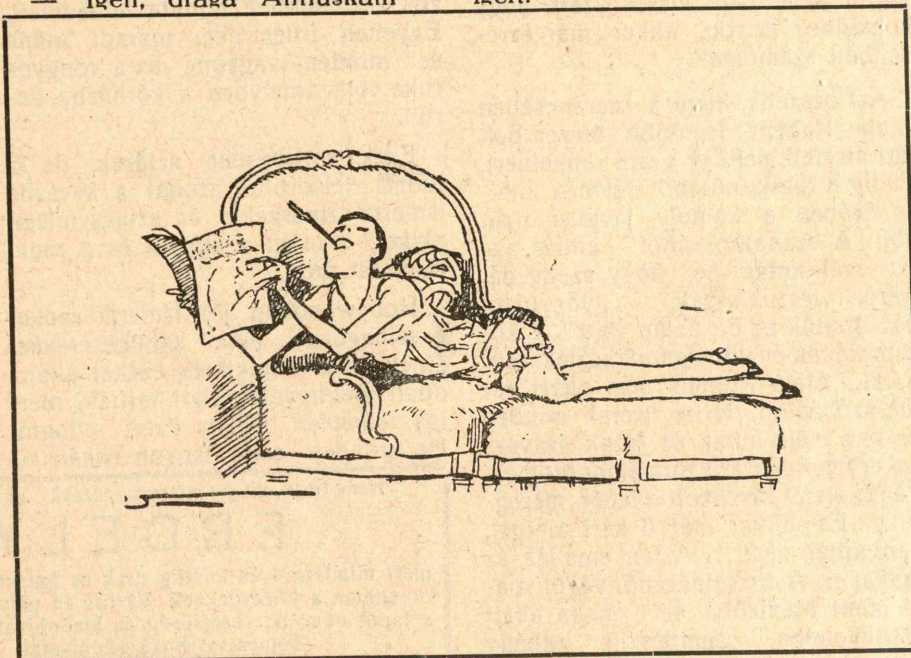
Most már ideje volt, hogy a fürdésre is gondoljunk. Beemeltem a kicsikét a fürdőkádba és megmostam a rózsás kis testét.

Miután még eltréfálkoztunk a vízben, ajánlottam, hogy öltöz- zünk fel. Nagyon szerettem volna ugyan még egyszer a magamévá tenni, de féltem, hogy első ízben sok lesz a jóból. Megtöröltem kis fehér testét, úgy hogy egészen rózsás lett a bőre, mikor ő maga kérte, hogy még egyszer ismételjük meg az előbbeni játékot. Ki tudja — mondta — mikor találunk ismét alkalmat erre, mert nem szabad gyakran eljönnie velem, anél- kül, hogy gyanut ne keltenénk.

Hogy szívesen teljesítettem ki- vánságát, azt el fogják hinni és ennél a második játéknál már teljesen velem tartott a kislány és sohasem fogom elfelejteni turbé- koló sóhajtásait, bájos, a kéj él- vezetétől kipirult arcocskáját, ami- kor a kéj elöntött bennünket.

Azután felöltöztem, magamat is rendbehoztam és elhagytuk a szá- momra örökre felejtethetlen fürdőkabint, ahol olyan kimondhatat- lanul boldog voltam.

A városba visszatérve egy ér- tékes karkötőt ajándékoztam An- nuskának és kértem őt, hogy mi- nél előbb ismét alkalmat adjon egy ilyen összejövételre, amit gyöngéd csókok között meg is ígért.

A fehér méreg rabszolgái

Szinte hihetetlen, hogy a különböző kábítószeresek — a morfium, ópium és a kokain — milyen nagy szerepet játszanak Hollywoodban a filmszínészek és filmszínésznők között. Alig néhány héttel ezelőtt halt meg Alma Rubens filmszínésznő, akinek bukását, elzúllását és halálát a kokain okozta. A híres filmszínész végzetes halála ismét aktuálissá tette a fehér méreg problémáját Hollywoodban és környékén. A rendőrség tisztában van azzal, hogy sok filmsztár állandó összeköttetésben van a kábítószerekkel és csempészekkel. Tehetetlen velük szemben, mert ezek az emberek, akik a szerencsétlenek gyengeségét, szenvedélyét használják ki, végtelenül óvatosak és hatalmas pénzzel rendelkeznek, a rendőrség mindent elkövetett, hogy a kokain és morfiumcsempészt megakadályozza, de a fehér méreg rejtett utakon mindig eljut az áldozatokhoz.

Ezek az üzérek a legkiméletlenebb „üzletemberek”. Semmitől sem riadnak vissza és ezer üzleti fogással dolgoznak. Először igen olcsón, majdnem ingyen juttatják áldozataikhoz a fehér mérget és minél jobban hálójukba kerül a szerencsétlen, annál magasabbra srófolják az árakat. Néhány hónapig alig néhány dollárt kérnek egy egy adag kokainért, később azonban már száz dollárnál olcsóbban nem adják és végül, amikor már látják, hogy az áldozat a megőrüléshez áll közel, hogy semmitől sem riad vissza azért, hogy kokainhoz jusson, akkor már ezrekben számolnak.

Azt beszélik, hogy a szerencsétlen Alma Rubens legutóbb ötezer dollárt fizetett néhány gram kokainért. Pedig a filmszínésznő életének utolsó évében a komoly javulás útján volt. A szanatóriumból — ahová azért szállították be, hogy szenvedélyéről leszoktassák — gyógyultan bocsátották el, de aztán jöttek a kokainhiénák és kínálgatni keztek árúkat. Alma Rubens nem akart velük szóbaállni, de az üzérek minden órában eléje álltak és élénk szavakkal ecsetelték a kokainmámor örömeit. Végül ismét rászokott a fehér méregre ... És amikor már ő kért mérget, nem adtak neki ... Aztán emelték az árakat ... A filmszínésznő végül maga ment Mexikóba és ő maga akart Hollywoodba csempészni néhány

csoomag kokaint. A határon azonban elfogták és börtönbe juttatták ... Rövidesen meghalt ...

A híres sztárok közül nem ő az első, aki a kábítószer élvezete miatt halt meg. Barbara la Marr, aki valamikor a legelső és legtündöklőbb csillag volt, nagyrészt szintén azért halt meg, mert morfinista volt. Ugyancsak a kokainszenvedély áldozata Wallace Reid filmszínész, aki egészen fiatalon halt meg.

Mabel Normand, a kedves vigjáték színésznő, a kokain miatt került börtönbe, gyilkossággal vádolták, majd teljesen elzúllott. A kokain öreg matrónává formálta a valamikor tündérszínésznőt, igazán megváltás volt neki a halál.

Larry Semon, akit Zigoto néven ismert a mozipublikum, éveken keresztül annyit kereset, hogy abból száz nagy család kényelmesen megélt volna. Ő is rabja volt a kokainnak és valóságos vagyonokat költött azért, hogy a fehér méreghez jusson.

A kokain végül annyira tönkretette szervezetét, hogy nem mehetett el rendesen a filmgyárba és ezért mindig kevesebbet és kevesebbet szerepelhetett. Végül sehol sem akarták alkalmazni. Halála előtt már statisztáskodott és néhány dollár napidijért a tömegben játszott. Aztán bekövetkezett a vég. Roncs lett, kórházba szállították, ahol egy közös kórteremben hunyta le szemeit. Egyetlen fillér nem maradt utána és minden vagyona az a rongyos ruha volt, amelyben a kórházba került.

Ezek a híresebb sztárok, de ki tudná felsorolni azokat a kevésbé ismert színészeket és színésznőket, akiket szintén a kokain és a morfium ölt meg.

Hollywoodban jól ismerik azokat a csillagokat, akik kábítószerekkel élnek és a detektívek ezeket állandóan megfigyelés alatt tartják, mert így remélnék néhány üzért elfogni. Ez azonban csak nagyon ritkán si-

kerül, mert mire a rendőrség közelébe lép, a méreg már eljutott rendeltetési helyére ...

Most arról van szó, hogy a hatóságok erőlyes rendszabályokat fognak életbeléptetni. de azok, akik a viszonyokat ismerik, jól tudják, hogy minden hiába: a kokain titkos utakon láthatatlanul eljut rejtekhelyére, hogy szerencsétlen roncsá tegyen egy sereg ma még híres embert.

Gondolatok.

A nő a gyújtogató, a férfi a tüzelő szerepét játsza a szerelemben.

*

Egy férfire elég egyszer ránézni, hogy ne bizzunk benne, egy nőre elég egyszer ránézni, hogy ne bizzunk önmagunkban.

*

Régeinte azért ment a nő az orvoshoz, hogy megkérdezze, mi baja, ma azért megy hozzá, hogy megmondja.

A tyuk.

A gyerek fontoskodva megy anyjához és így megkérdezi:

— Mond csak anyukám, nagyon nehéz — tojást tojni?

Az anya meglepetve nézi a gyereket és értelmetlenül felel:

— Hát, honnan tudjam azt én?

A gyerek hamiskásan hunyorít, azután kivágja:

— Ugyan anyukám, miért titkolódzol? Eppen ma délelőtt mondták az udvarban, hogy fiatalokodban — tyuk voltál.

Az a bizonyos előérzet.

Egy kora őszi délután, a budai hegyekben, két turista, egy fiú és egy lány, meghatottan gyönyörködött a természet haldoklásában. A fejük felett elvonuló gólyacsapatot megpillantva, azt kérde a fiutól:

— Mondja, Frédi, ősszel az őszi gólyák elköltöznek?

— Természetesen.

— Érdekes, nekem olyan érzésem van, mintha eev itt maradna.

Nem titok, hogy miért népszerű az utódállamok legrégibb riportlapja, az

ERDÉLYI ÉLET

mert mindenről és mindig csak az igazat írja, — mert megalkuvás nélküli harcos organuma a közérdeknek. Városi és pályaudvari elárusítóknál mindenütt követheti a lapot 0000 Szerkesztőség és kiadóhivatal: ARAD, SZT. LÁSZLÓ-UCCA 2 SZAM. Temesvári fiokkiadóhivatal. 13. Carol (Hunyadi u) 18 I em.